

ересъ. Василій В. стояше въ странѣ-тѣ си (Кападокія) и на прѣстола си, тако непоколебимъ, безъ страхъ и кознь укрѣплаваше и увѣщаваше и дрѣгы, да отъ Аріанство-то, като отъ Богъ ненавистнѣ ересъ бѣгѣтъ и сѣ гнѣсѣтъ. Кога-то царь-тѣ веднѣжъ обыхождаше дѣржавѣ-тѣ си и по всѣдѣ озлобаваше и мѣчаше правовѣрны-тѣ, замина камъ Антиохію, дѣ като узна Василіево-то усърдіе и успѣхъ въ правовѣріе-то, удари и хвеле въ Кападокію. Той рѣши, прави що прави да отмахне Василія отъ правыя пѣтъ и да го въвлече въ Аріанство-то си: самъ той, князове, бояре, свѣтници и всякакви дрѣгы царскы учени мѣжи и жены ходихъ да придѣмѣтъ свѣтаго, нѣ сичко бѣше напрасно.

Слѣдъ молбы и разны придѣмѣнія царь-тѣ сѣ рѣши съ мѣжы да отклони свѣтаго. Модесть, управитель царскій, обѣща мѣ волю-тѣ на господарѣ си. „Добрѣ! отговори Василій, вые ще мѣ мѣчите и азъ шѣ умрѣ. Послѣ? Що ще вамъ остане? Иманіе? нѣ то го нѣма у мѣне, освѣтъ тыѣ бѣдны и ветхы дрѣхы и малко книги,